

ΠΟΣΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΥΣΗ; Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΑΦΙ

✘ Το πρόσφατο γεγονός της βασανιστικής εκτέλεσης του Καντάφι πρέπει να μας βάλει σε σκέψη για την ποιότητα της δυτικής δημοκρατίας.

Δεν θα μας απασχολήσει καθόλου το αν ο Καντάφι άξιζε ή όχι αυτόν τον θάνατο, αλλά θα σταθούμε στην απονομή της δικαιοσύνης, δηλαδή πώς πρέπει να γίνεται, για να είμαστε άξιοι του τίτλου της δημοκρατίας.

Η δημοκρατία πρέπει να κρίνεται όχι μόνον από το τι εφαρμόζεται μέσα στις ίδιες τις δημοκρατικές χώρες, αλλά και από το πώς αυτές συμπεριφέρονται και εκτός των συνόρων τους, γιατί ίδια ποιότητα πρέπει να χαρακτηρίζει όλο το πεδίο έκφρασης της δύναμής τους, αλλιώς θα πρόκειται για παρωδία δημοκρατίας ή για συλλογική ιδιοτέλεια. Εξάλλου η οικονομική κρίση της εποχής μας αποκαλύπτει μια δημοκρατία ασταθή και ψεύτικη, η δε εκτροπή της προς τη δύναμη είναι προφανής.

Βέβαια το λυντσάρισμα του Καντάφι διαπράχθηκε από λίβυους αντικαθεστωτικούς, όμως η επιβλέπουσα Δύση δεν αντέδρασε σε αυτό ούτε είχε θέσει ως όρο στήριξης του νέου καθεστώτος την απόλυτα αναγκαία δημοκρατική λειτουργία της δικαιοσύνης και μάλιστα όχι τυπικά, αλλά ουσιαστικά και με εγγυήσεις. Όταν κάποιος επεμβαίνει σε μία χώρα με δικαιολογία τη δημοκρατία, δεν μπορεί στο κρίσιμο σημείο της αλλαγής να αποσύρεται και να αφήνει το πεδίο ευάλωτο στην ανθρώπινη αγριότητα και την καταπάτηση των διεθνών θεσμών, και μάλιστα σε τέτοιες περιοχές διαπνεόμενες καθοριστικά από φυλετικά μίσση.

Η δικαιολογία ότι ο Καντάφι ήταν εχθρός ή δικτάτορας δεν μπορεί να αποτελέσει δικαιολογία, γιατί ακριβώς τότε δοκιμάζεται η δημοκρατία, όταν έχει κανείς να κάνει με εχθρούς και όχι απέναντι σε αυτούς που είναι φίλοι. Όσο για το ότι ήταν δικτάτορας, ούτε αυτό ευσταθεί, γιατί η μεν Δύση έχει επανειλημμένα στηρίξει δικτατορίες και μια τέτοια απλοποίηση

είναι μία χονδροειδής σκέψη και προβολή ωμής δύναμης, οι δε μουσουλμανικές περιοχές δεν είχαν ποτέ δημοκρατία ούτε θα έχουν με την απλή αλλαγή ηγέτη.

Εξάλλου **το νέο καθεστώς θα επιβάλει**, όπως δηλώνει, **τη σαρία**, δηλαδή η δημοκρατική Δύση επιδίωξε να επιβάλει στη Λιβύη το φανατικό Ισλάμ! και έτσι καθίστανται άχρηστες οι γενικόλογες αναφορές της σε δικτατορία, δημοκρατία και ελευθερία.

Αυτό το οποίο πρέπει να ενδιαφέρει είναι το ότι η ανθρωπότητα έχει απελπισμένα ανάγκη από πραγματική δημοκρατία, δικαιοσύνη και ορθά πρότυπα. Ο τρόπος της αντίδρασης του όχλου δεν δείχνει ότι το μέλλον θα είναι καλύτερο. Η πραγματική κατανόηση αυτού που είναι κακό, εχθρικό στον άνθρωπο και την εξέλιξή του, καθιστά κάποιον σοβαρό απέναντι στα πράγματα, με αντίληψη των δυσκολιών του μέλλοντος και χωρίς υπέρμετρη χαρά από την εκδικητική εκτέλεση ενός εχθρού. Και οι ναζί εκτελέστηκαν μετά τον παγκόσμιο πόλεμο (και έπρεπε), αλλά ο θάνατός τους δεν έφερε τη βαθιά αλλαγή που οι λαοί ήλπιζαν, γιατί η ανθρωπότητα δεν άλλαξε κατεύθυνση αντίληψης -και κυρίως η Δύση, παρόλο που πρόσκαιρα η υλική ευημερία της αυξήθηκε.

Η εκτόνωση του μίσους -δικαιολογημένου ή αδικαιολόγητου- δεν είναι έκφραση της δημοκρατίας ούτε μπορεί να ικανοποιήσει την ανάγκη της για πραγματική ενημέρωση περί των αιτίων, των αποτελεσμάτων και όλων των συνθηκών που εμπλέκονται σε κάθε υπό κρίση περίπτωση.

Είναι βέβαιο ότι και αυτή η κατακραυγή θα εκτονωθεί, όμως έτσι προετοιμάζεται η αγριότητα της επόμενης κρίσης, που ίσως θα αφορά την ίδια τη Δύση που ενδεχομένως τότε θα απορεί πώς τα πράγματα έφθασαν σε τέτοιο σημείο ανατροπής όλων των θεσμών και της επίφασης πολιτισμού. Σφαγές έχουν γίνει πολλές στην περιοχή της Δύσης, στο πεδίο της πολιτικής, της θρησκείας, των επαναστάσεων και παντού. Πάντοτε οι σφαγές που διέπρατταν οι αντίπαλοι προκαλούσαν αποτροπιασμό, αλλά όχι αυτές που διέπρατταν οι οικείοι. Ο νικητής πάντοτε αισθάνεται την

ευφορία της νίκης και της ατιμωρησίας. Όμως πάντοτε υπάρχει ένα σημείο καμψής στην ιστορία, όπου οι ανατροπές είναι δραματικές τόσο για τους λαούς όσο και για τους ηγέτες τους. Και τότε η επίκληση αρχών, πολιτικών ή ηθικών, δεν έχει κανένα αποτέλεσμα.

Τελικά πρέπει να σημειώσουμε και το ότι η δημοκρατία που έχουμε (όσο προβληματική και αν είναι) δεν οφείλεται στους σημερινούς δυτικούς ηγέτες (τις ελίτ ισχύος) που την επικαλούνται με αλαζονεία, αλλά σε προσπάθειες λαών, ομάδων και λίγων εξεχουσών φυσιογνωμιών μέσα από πολλούς αιώνες. Οι σημερινοί ηγέτες στην πραγματικότητα την ανατρέπουν βαθμιαία, χρησιμοποιώντας το όνομά της για τους δικούς τους σκοπούς. ***Η δημοκρατία έγινε ένα δυναμικό που το χειρίζονται λίγοι εν απουσία λαών και ιδεών και με τρόπο αντιδημοκρατικό.***

22 Οκτωβρίου 2011

**Ιωάννα Μουτσοπούλου, Δικηγόρος
Μέλος της Γραμματείας της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ**

Φωτό:wikipedia